

Még alig száradt meg a nyomdai festék, viszik, küldik az ujságot keletre nyugatra. Kapva kapják — kik? a kis bugyogósok? — oh nem! — hanem a szépen felnőtt ciprus-szálak, az eladó s eladott viruló gazellák, a természetes ténsasszonyok, a tisztességes matrónák — s kezdik törni fejüket, hogy ország-szerte hallik a ropogása.

Ha eddig volna csak, — én sem szólának többet. De tovább van.

Egy hét mulva 150—200 levél — (per 10—15 kr. stempli) adatik a postákra, külön-külön minden szerkesztőséghez; s minden levél nagy sietve, lelkendezve adja tudtára a szerkesztőségnek, hogy a rejtvény értelme különbözött megfejtés szerint.

„Paprika!“ — vagy „Kántor!“ — vagy „Tulipán János!“

És a divatlapok jövő számaiban külön-külön 150—200 csengő torok adja tudtára országvilágnak, a mi ki van nyomtatva a lap végén:

hogy „Paprika!“ — hogy „Kántor!“ — hogy „Tulipán János!“

Megragadó automimika!

T. szerkesztő ur! Ön nem közöl rejtett-szókat — boldogtalan! De szélesen elterjedt lapja lehetne annyi méltánylással, hogy a leggyakrabban fejtegető „urhölgyek“ gyakran előforduló neveit elismerésképen néha szintén közölje. Azon örvendetes társadalmi tényt el nem disputálhatja senki, hogy e névsorban a régi historiai nevek mellett minden osztály, rang és nemzetiség szép harmoniává olvad össze — egyébre nézve ugysem létezők között semmi diszsonancia.

Elmondok most mindjárt az ismertebb nevek közül egynehányat.

A „helyes megfejtők“ rendezés ezek:

Pruszklik Berta. Trafika Emes. Aufputz-Bajusz Mihályné. Tricstracs-Bratscs Janka. Sarolta férjezett Szent Istvánné. Mindamellett Vanda. Strumpf-Bándli Eliza. Nyekrics Diána. Mókus Eszter. Zách Klára. Azonban Nelli. Trombita Melinda. Kalapács-Smaxatorisz Zsófia. Nadrág Fanni. Petreselyem Leóna. Hara-gos-Smizli Krisztina. Zrinyi Ilona. Pazderják-Klarinét Kata. Gombócz Lehelke. Pedig Janka. Hirschfi Rébék. Szapora Pálné. Zuspeisz Teréz. Vizi-Puska Julia. Savanyu-Burkus Gizella. Kalarábé Linda. Gara Mária. Liptai-Turó Adelina. Sáfrány Emilia. Özveggy Hozen-träger Jakabné. Báthory Zsófia. Túllanglé-Borongó Matild. Borzas Eszti. Özv. Podlupka Ignáczné. Muff Hermina. Pörkölt Leonóra. Zajacz-Pajacz Mártonné. stb. stb.

A mult számbeli megfejtést utólag beküldték: Holnapután Irma, Elmaradj Betti, Siess Böske, Maradozó Györgyné, Utezu-Neki Sári, Sereghajtó Eulália. Minő eleven képgalleria! mily viruló botanikus kert!!

Meglehetünk elégedve. S mint a poéta felkiálthatunk:

„..... kegyes isteneimtől
kérjek-e többet?“

Részemről csak egyetlenegtől tartok, — s ezt még elmondok.

Tetszik tudni, hogy én afféle ember vagyok, a kikiről néha ilyeseket szoktak írni a lapok hirdetései között: „Egy legjobb korabeli, egészséges, tisztességes külsejű, biztosított jövedelmű férfit, ki a házasságra szánta magát“ stb. Komoly elhatározott szándékaim vannak, sőt egy kedves áldozatot már ki is szemeltem magamnak; de még tovább is mentem, mert amaz universalis vőfélnék, Beniczky Emilnek, ki saját vallomása szerint két év alatt 97-szer volt már vőfél Kárpátoktól Adriáig — ennek a kedves barátomnak én már „jeleztem“ is, hogy maholnap szükségem lesz reá.

Tehát most engemet ez a gondolat bánt:

Hátha egy szép vasárnap reggel egyszer csak az ő nevét is ott találom a megfejtők kö-

zött! — Rőgtön elajulok s kibujdosom legalább is Mármaros vármegyébe.

Ha pedig már valósággal hajlékomba vezettem volna őt, és akkor érne a fatum, hogy az ő nevét is ott olvassam: azon pillanatban doktort hivatok, (juris doktort), s tüstént elkezdem a divortialist — ex titulo sanctae simplicitatis.

Hanem azért a többiek csak folytassák én tölem lehet bátran.

Egy czudar ember,
jelenleg vőlegény.

Lapjainkban e jelentést olvassuk:

— A 100 aranyos Teleky-dráma i jutalom tegnap adott ki a magyar tud. akademia teljes ülésében. E jutalomra összesen 8 mű pályázott, melyek között a bírálók véleménye szerint egy sincs absolut becsü. Relativ a legjobb: „A rosz eszközk“ és „Laczki Imre“ címűek. Az elsőre az öt bíráló közül kettő, az utóbbira három szavazott, s így ez lett a nyertes. Szerzője: Szigligeti Ede. A bírálók voltak az akademia részéről: Arany János, Bécezy A. és b. Kemény Zsigmond, a színház részéről. Egressy G. és Tóth J. urak. — A felolvasott bírálat a jelenlevőkre oly hatást tévén, hogy ennek nyomán „A rosz eszközk“ című művet, melyben Aba Sámuel alakja mély tragikai színekkel rajzoltatik, tartalmi relativ jobbnak, Toldy F. felemliti, hogy nem lenne-e az akademiai osztálynak joga, a bírálók szavazata ellen határozni? E kérdésre tagadó válasz adatván, a felszólamlás jegyzőkönyvbe igtattatik.

Tiszteljük a bíráló választmány és tiszteljük az akademiai osztály véleményét is — de részünkről szintén azt kérdezzük: nincs-e jogunk minden statutum és alapítvány ellenére — az eféle absolut becsütelenségre és relativ kétes becsü munkák 100 arannyal jutalmazása fölött lehet legalább . . . nevetni?

És miután eféle absolut becsütelenségre, s relativ kétes becsü, s egyszeri adatás után megbukó művek jutalmazása irodalmunkban már rendes állapot, nem illik-e irodalmunkra is hogy: es ist etwas faul im Staate Dänemark?

Végül pedig nem esodálatos esoda-e, hogy midőn irodalmunk külterjesen anyira gyarapodik, az az legalább a feketével bemázolt ivék, és az írók száma szaporodik, — s ezek között mindenik genie és kis isten: még is egész irodalmi tevékenységünk holmi lyrai és novellai forgácsokból áll; ha pedig valami nagyobb, kiváltkép színmű lát napvilágot, annak csak relativ becséről ágaznak szét a vélemények, hanem abban mindnyáján egyetértenek, hogy az — absolut becsütelenségre!

De mindenek daczára — én is genie, te is genie; — s befogadásunkra méltó csak egy „monumentalis“ palota lehet, az is a dunaparton, hogy minden embernek eszébe jusson ama nagy kaput állított kis város, melyre a rómaiak ezen bonnot-t csinálták: viri Minii, claudite portas ne urbs exeat!

(Eredeti vidéki levelünk.)

Miskolcz, február végén.

Hazafiúi üdvözetemet — Fő Handaba nda ur! Fiók handabandáskodási ügynökségemet ha helyesli s méltánylandja, kézzelfogható bizalommal és leghivebb fotografiai készséggel s talán képességgel imé küldök egy kis mutatványt vidéki képesarnokomból, úgy hogy az Ország Tükreben sem láthatja meg magát senki tisztábban, mint az én albumomban.

1-ször. Be fogom önnek mutatni a Függelent függve minden község házában.

*) Minő férfiak; zárjátok be a kaput, mert várostok kimegy rajta.

2-or. A Hont — regény alakjában, a svábhegyen egy villába szorítva.

3-or. Az Országot — mint falut — Macedonia mellett.

4-or. A Vezért — közlegénység nélkül — solo — felső táblánál, két sensál által környezve.

5-ör. A Jövőt — a jelen korban s Korunkat bélyegesen, hogy meg ne leleteztessenek.

6-or. Magyar Sajtót a Zichy juhaj tejéből, mint ostyebkát egy bus vajda kezében.

7-or. A pesti Naplót Lány urtól esendes álmában szerkesztve.

8-or. A Pesti Hirnököt, mint alkotmányos telyhatalmu futárt a municipium véd-bástyáján törököt fogva kezében.

9-or. A Sürgőnyt mint vedlő félben levő hivatalos kormány-lapot.

10-or. A Gombostüt, mint pipaszurkálót. De mortuis nil nisi bene.

11-or. A Hölgyfutárt, mint férfifutárnét, (ha nálunk a kereskedőből mind nő lett, miért ne lehetne a Hölgyfutárból férfifutárné?)

12-or. A Miskolczi Értesítőket teljes és környülmélet példányban. Az első nyomják a hitelezők Debreczenben, O frttól több ezrekig. A másikat Miskolczon gyors-sajtón, — korrektor betegeskedése miatt nemrég hibásan és drágán. Hiába! a typografus ur; s nem főzet otthon, speisztetli szerint eszik és iszik; gyors-sajtóját pedig egy elhunyt becsületes hechticustól vásárolván, az is néha köhög.

Ha pedig talán az iparos osztályból parancsolna a nagyérdemű közönség, szinte szolgálhatok.

1-ör. Kereskedőkkel fiu és leányágon. Egy a legujabb értekezlet szerint készült műgéppel, mely a férfikereskedőkből 24 óra alatt summás uton nőkereskedőket készít; s váltó-képesből csupa képtelent csinál; s mely gép által azok lesznek hitelezők kik egy garast sem adtak kölcsön. E gép igen szép keletnek örvend,*) hanem hiányzik még csonttörő-gép az ügyvivők számára; erről talán majd gondoskodand a codifikáló bizottmány.

2-or. Vetőgép. Nálunk így hívják vesztegető gép; az 1792-ik cancellariai rendelet szerint, készült-e felirattal „ki mint vet úgy arat.“ E gépnél a legbámulatraméltóbb azon nemes tolerancia, hogy vetőnek, aratónak s cséplőnek leginkább a zsidókat használják s még is avval vádolja Trefort ur a szegény izraelitákat, hogy nem csinálnak semmiféle erős földmives munkát. — E népszerűség közemancipációra mutat.

3-or. Főzőgép. Egy magát alakulnak nyilvánított pletyka bizottmány lakosztályában; több külön osztályú rágalmi-küldöttségekkel vegyesen tartja üléseit. E társulat mint a fővárosban, úgy itt is annyira tökélyesíté magát, hogy már tagjai mind remekeltek, s mind mesterek. Főzőgépeket, melyekből minden becsületes halandó mint Pláto embere, az az kitépelt letépett tollakkal jön ki; s ceket utczákon is használják. Megszólják a csecsemőt is, ha csak apja nem királyi biztos, vagy adminisztrator; különben szemben nem bántanak senkit. A szembesítés mint a kihallgatás ezen intézetnél az alapszabályok értelmében tiltva van, — valamint a párbaj is.

Vannak aztán itt Bizakody és Eszélyesnek szakított mássai; vagy legalább mostoha tesvérei; — vannak igen is hirtelen resignabilis viceispánokból lett köznemesek; s nagy urakból öncsinált hazai napszámosok; s mindezek, ha a bizottmányi tagok felolvasásakor meg nem haltak, ma mind martyrok; — mert ez nálunk igen jövedelmes állás vala, mind addig, míg azt hittük, hogy a provisorium nem soká fog tartani, hanem most rosz idő fordult a martyrokra: ebédre sem hívják már őket, hja ki győzné ezt soká. Vannak itt leirhatlan hősök is, mint mindenfelé, de most kard helyett kártya kezükben.

*) Az egész országban.

Lapszemle.

És ezek után tisztelt Fő Handabanda ur nem olyan kis város ez a Miskolcz, hát még a vidéke, kár lenne kihagyni a Handabandából!

Laknak itt kérem akadémiai tagok is, nem éppen rendes, de levelezői-tagok, s csak úgy viselik ezek magokat mint a rendesek, néha még azoknál is kevélyebbek, de méltán, mert a virtus meg az ész megmarad, el nem enyész — s csak a kevély tett lesz hamuvá.

Mind a képviselői, mind az akadémiai levelező-tagságra kancsalit nálunk nem egy ártatlanul meggazdagodott Verbőczy s a milyen hirtelen osztogatják, meg is kaphatja, s hogy magát meritálja, jelenleg nem is folytat pereket csak mások neve alatt, sőt adminisztrator urhoz is a hátulsó kapun jár be a kis hamis.

Igy élünk mi itt. Sok itt a handabanda, melynek hogy véget vessünk — elkelve egy kis jó tanács.

De bármi jó aza jó tanács, most ha valaki tanácskodni (senatoroskodni) akar, mindjárt hazá-áruló; pedig nem is igaz, mert csak házá-áruló; e kettő között pedig igen nagy a különbség. Farsagunk is volt, bálunk is volt elég álcázással; s miután a Handabanda igen alkalmas lap a leálcázásra, megpróbálandom *) őket a bőjt fojtán demaskirozni, mert különben a legközelebbi alkotmányos gyűlésen megint majd sok vivatot kapnának mint félreismeretek, kivált ha dictiojukat úgy végzik, mint szokás, hogy éljen a haza. Hisz minden kétségbe esett szónok hazafi, ha periodusának utolsó zárhangjával elkiabálta, hogy éljen a haza, bármi nagy bűnös volt is előbb, bizton vivatot kap.

No de elég ez mára.

Jó egészséget.

Igazmondi Handusbandus junior.

*) Jobban siessen ön, mint mi sietünk e levél kiadásával. Hanem jobb késő mint soha.
Szerk.

Egy derék író nagyon megharagszik egy derék íróra, mert ez valamely novellájában azt mondta egy képzelte írónőről, hogy nem lehet jó gazdasszony, jó anya, jó hitvestárs.

Hogy a rágalmat tetteleg megczáfolja, a derék és valóságos író neki ül, négy hosszú cikket ír ama derék író ellen, négy hétig, ki tudja, hány éjjel és nappal! Furcsa!

Egy tudós.

Ugyanazon derék író, hogy bebizonyítsa, mikép az író lehet jó gazdasszony, jó anya és jó hitvestárs, azt állítja, hogy a jóvaló író csak akkor lát az írószághoz, midőn minden egyéb dolgát már elvégezte, midőn a tyúkok már elültek, a szolgálók már felmosogattak, a gyermekeket is elaltatták már, sőt mikor a férj is lefeküdt.

Ekkor ül ő az íróasztalhoz és — ír!

Excusez, madame — épen ez a hiba, sőt ez több mint hiba, ez kegyetlenség!

Egy férj.

— Czifraszűr-styl. Egy miskolczi levelező valamely pesti divatlapnak Apraxin Julia szerepléséről többi között ezt írja: „ — — — Ekkor előlép egy gyászos alak; még néma, de a leesukott (!) ajkak egy egész élet boldogtalanságáról beszélnek; az olvadozó (!) tekintet hirdeti fenn (!), hogy e gyászos alaknak nem csak ruhája fekete, hanem szíve is az (!), nagy, terhes (!) búbánattól.“

Mint mondják, a szegény betűszedőnek, kinek e három kontignáziós gallimáthiast kellett szedni, csupa nevetéstől pupja nőtt (még pedig az is fekete!) A szerkesztőnek, ki ezt vele kiszedette, arra már szüksége nem volt. —

Bizakody és Eszélyesy

politizálnak a váci-utczában.

Bizakody: Olvasta-e bátyám, hogy lesz vasutunk Pestről Köröskénybe, Czinkotáról Kerepesre, Soroksárról Ráczkevre, a Duna két ágán Amerikai hidakon át Ercsibe, onnan Ráczalmáson át Fiuméig, aztán vissza Kiszegen át Kadarkutig, és hasonlatosan Nádudvaron — Kisujszállás . . .“

Eszélyesy: (szavába vág) — — „És onnan a pokol fenekéig, hol nagy kelete lehetne a Salgó-tarjáni kőszénnek? De öcsém egész Angliában nincs annyi pénz, hogy ezt a vasut-hálózatot kiépítsük.“

Bizakody: „Kell is oda pénz! Egypár lelkes vezérczik a mi Szeverkénktől — s meg van a vasut!“

Bizakody: Hallomás szerint helyreállítják a censurát; és főcensornak B. Kemény Zsigmond volna kijelölve.“

Eszélyesy: „Ez a magyar hirlapirodalomra nézve kimondhatlan nyereség fogna lenni.“

Bizakody: „Hogy hogy?“

Eszélyesy: „Igen természetesen; mert ha b. Kemény Zsigmond saját lapjában megjeleni engedő Reviczky Szever ur cikkeit, akkor csak bátran mondható, hogy nem kaphatnánk nálánál engedékenyebb censort.“

Színházi államcsiny.

A nemzeti színház igazgatóságának szándéka a szerkesztőségektől ingyen-zártszékeiket elvenni — a lapokban szörnyű indignációval fogadtatott. Mi is osztjuk e nemes haragot. És — hogy ezen intézkedés borzasztó következményei a drámairodalomra, és műítészetre egész mélységökben, s szélességökben kitünjenek: ezennel bemutatunk néhány példányt azon műítészek arczképeiből, kik a szerkesztőségek zártszékeit rendszerint használják.

A „Hon“ zártszékein ül:

Egy nem tiszteletbeli hanem valóságos.

A „Nefelets“-én.

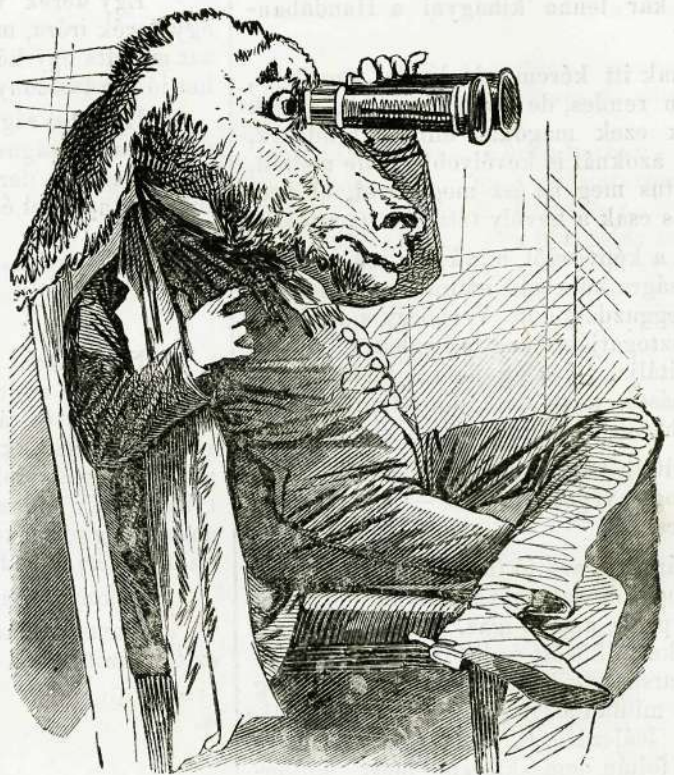
Piquante criticusnő.

Az „Ország“-én:

A naivság eszménye.

Ama bizonyos lap-én:

különösen zene-műértő.

A „Vezér“-én:

A pátyi bíró és borosgazda.

A „Sürgöny“-én:

Se 47, se 48, hanem mindegyiktől egyaránt távol.

Szálkák.

A Pesti Hírnök azt mondja: hogy midőn a Handabanda első száma megjelent „hasát fogva kiáltott föl: felfedezték a humor Amerikáját!“

Mi is azt mondjuk viszont, hogy e felkiáltásra lehetlen hogy az ember hasát ne fogja.

Ugyanezen hasát fogó Hírnök leczkét tart nekünk az — aethetikáról, — a mire szinte lehetlen, hogy az ember hasát ne fogja.

Végre azt mondja a hasát fogó Hírnök, hogy: három kinese van a társadalomnak (és egy okos szerkesztőnek): a vallás (nem tudjuk melyiket érti a

Hírnök?) a valódi s igaz tekintély tisztelete, (mig kezében van valami hatalom, mert csak addig valódi tekintély) és a kegyelet (a még élő nagy urak irányában.)

Ezen arany szabályokat, hogy naponkint szemünk előtt legyenek, ágyunk fölé irtuk.

Pestváros tanácsa a mult héten elhatározta, hogy megint fog fából vaskarikát készíttetni, t. i. (szórol szóra) „a városház külsejét olajfestékekkel fogja bemeszeltetni.“

Lirumlárum.

Liptómezei testvéreink tót nemzeti színházat akarnak alapítani. Igen szívesen küldünk színházukhoz mi is néhány törzsgyökeres kiejtésű tagot a budai népszínházról is, és a pesti nemzetitől is.

Nyilt posta.

Gróf Eszterházy M. Berlinben. „A külföldre járó lapok fölpenzt fizetnek a postán. Kérünk ennek fejében a mult s jelen évnegyedre összesen 1 ft 50 krt küldetni.

Kaparó Ákos-nak. Köszönettel vet-tük. A jövő számban, toldalékkal együtt.

Yes Alfons-nak. Irnánk magánlevelet, de nem tudjuk kihez van szerencsénk? s hogy és hová czimezzük a levelet?

T. Előfizetőinket, kiknek előfizetési idejük e hó végével lejár, figyelmeztetjük, mikép előfizetéseiket, hogy a lap küldésében fennakadás ne legyen, mielőbb sziveskedjenek megújítani.

A szerkesztőség.